
Blázzznivé námluvy

Robyn Neeley

Cassie rozevřela příruční zrcátko a přejela si oblíbenou, matně růžovou rtěnkou po spodním rtu. Řidič Uberu by ji měl už každou chvíli dopravit na místo.

Honey Springs.

Zavřela zrcátko a vrátila ho do kapsy černé brašny. Včera večer přiletěla do San Franciska a přespala v hotelu poblíž letiště. Během ranní jízdy na jih měla hodinu a půl času věnovat se plnění pracovních úkolů.

Měla v plánu stihnout čtení tetiny závěti, v rychlosti vyřídit tu věc se starostováním a vrátit se co nejdřív zpět na letiště, kde by v restauraci mohla opět v klidu pracovat na nové reklamní kampani, jak si přála Lorraine.

„Kde vás mám přesně vyhodit, slečno?“

U mého bytu na Upper East Side v New Yorku. Cassie vyhlédla zadním okénkem, právě když míjeli návěstí s názvem města. Musela se pousmát při pohledu na obrázek rozesmáté včelky, vedle níž stálo:

Vítejte v Honey Springs v Kalifornii! Počet obyvatel: 5000 (4000 z nich má žihadlo) plus 1 včelí královna.

Tohle tedy rozhodně nebyl Manhattan. „Támhle, prosím.“ Ukázala na žlutý altán uprostřed malého parku obklopený jasně růžovými květinami. „Děkuji.“

* * *

Vystoupila z auta, zhluboka se nadechla a nadhodila si na rameni tašku s věcmi na pár dní. Vzala si vlastně jen obyčejný svetr a džíny, co potřebovala do letadla, kalhoty na jógu, tričko na spaní a také černý kalhotový kostým s tmavočervenou blůzou jako vhodný outfit pro danou příležitost.

Nebo v to aspoň doufala. Čtení poslední vůle se ještě nikdy nezúčastnila.

Posadila se na nejbližší lavičku a zkontrolovala čas v mobilu. Matt Evans ji v dopise žádal, aby na radnici dorazila v deset dopoledne. Ještě půlhodinu tedy musela něčím vyplnit.

Kolem lavičky prošel ruku v ruce párek starších lidí a zvesela ji zdravil.

„Dobré ráno,“ odpověděla. Tady byli všichni vždycky tak přátelští, na rozdíl od velkoměsta, kde si z bytu do práce razila cestu davem s hlavou skloněnou k mobilnímu telefonu. Stejně jako většina Newyorčanů.

Teta Etta však byla docela jiná. Cassie se pousmála, když vzpomínala, jak nevynechala příležitost si s kýmkoliv poklábosit.

Neobyčejná osobnost, kterou měli všichni rádi. Když Cassie s matkou krátce po rozvodu rodičů poprvé přijela do Honey Springs, Etta je hned každému představila. Vzala je svým oprýskaným hnědým stejším na Honey Lane – hlavní ulici městečka a seznámila je s majiteli všech obchodů na té stromy lemované promenádě.

A když ji pak Cassie doprovázela do města, musela zdvořile čekat stranou, než si promluvila se všemi, co potkaly na parkovišti, v zelinářství, na pumpě nebo na poště. Několik obchůzek jim tak zabralo i půl dne.

Cassie zalétla očima ke knihovnictví Book Buzz naproti parku. Kdysi tam mívali dobrý výběr nových i starších knih, a často tam strávila odpoledne schoulená v jednom z obřích ušáků u hrnku kakaa, začtená do klasické literatury. Hned vedle obchodu s knihami býval kadeřnický salon U Honey, protože tak se jmenovala i jeho majitelka.

Cassie se zadívala na včelu, jež právě kroužila kolem květu poblíž lavičky.

Včela náhle změnila směr a letěla přímo k ní. Cassie polekaně vyskočila. Kde byla jedna bodalka, mohly být další. Panický strach z včelího bodnutí ještě nepřekonala.

V newyorském bytě si s něčím podobným nemusela dělat starosti, zato tady v Honey Spring ano.

Vzala tašku a vydala se přes ulici. Bylo příjemné procházet se bez zimního kabátu, šály a rukavic, protože na to, že byl pozdní leden, teplota už vyšplhala k patnácti stupňům.

Přiblížila se k jídelně zvané Queen Bea. *Ach bože, na tohle místo jsem docela zapoměla.* Kdysi tu mívali nejlepší vafle, co kdy ochutnala. Sliny se jí začaly sbíhat jen při pomýšlení na štos zlatohnědých oplatek s hustým javorovým sirupem.

Nakoukla dovnitř. Prostornou jídelnu zaplnili ranní hosté, mezi nimiž se propléaly servírky s tácy v obou rukou. Za pultem stála starší žena s účesem jako obrovský včelí úl, nalévala kávu mladému muži a smála se něčemu, co řekl.

Cassie si přitiskla dlaň k srdci. Maminka ji sem brávala často, zvláště když si potřebovala odpočinout od tety. Posadily se vždycky k tomu pultu a objednaly si velkou porci vaflí u stejné ženy, v níž už Cassie poznala Beu Daviesovou, majitelku podniku.

Matka měla tehdy v plánu zůstat přes zimu u sestry a mezitím si v Honey Springs zařídit nový život. Jejich opačné povahy však způsobily, že se už po třech měsících neustále hádaly.

Zatímco teta byla realista, maminka spíše naivní snílek se svobodnou duší. Nebyly schopné sejít se někde uprostřed, a jelikož obě měly tvrdou hlavu po dědovi, tak to ani nezkoušely.

Maminka si ve městě chtěla najít práci a nové bydlení, ale Cassie záhy pochopila, že i nejlepší plány se často mění. Na tetině farmě nevydržely déle než čtvrt roku a krátce po svatém Valentýnu se matka opět sbalila a vyrazily autem na východ.

Cassie se znovu zadívala dovnitř, kde Bea právě otírala pult. Vysoký účes teď měla silně prošeďivělý.

Cassie pohlédla na svůj odraz ve skle. Bea nebyla jediná, kdo se změnil. Zpět na ni zírala dobře postavená dáma, exekutivce z reklamní agentury, který sem nepatřil a měl by se urychleně vrátit ke své práci v New York City.

Narovnala se tedy v ramenou a pokračovala ulicí dál. Dost už toho toulání paměti po Honey Lane. Na dalším rohu odbočila a vydala se přímo k radnici. Vyšla po betonovém schodišti a otevřela.

Hned napravo spatřila dveře s cedulkou, kde černým písmem stálo *Kancelář starosty*, a zhluboka se nadechla.

Tak jdeme na to.

Přešla ke dveřím, otevřela je a do obličeje ji plácl závěs z modrých a růžových fáborků. Z místnosti se ozýval smích.

Je na správném místě? Zaklonila se, aby zkontrolovala nápis na dveřích.

Ale ano, je to tady.

Prošla papírovými třásněmi a uviděla místnost plnou lidí, kteří jedli a živě debatovali.

Zajímavé. Snad až příliš veselá společnost při čtení poslední vůle. Není na takových akcích obvyklá jistá vážnost?

Opravdu sem byli všichni pozváni?

„Cassie!“ To už se k ní hnala asi padesátiletá žena s černými kočičími oušky na hlavě a rozpráhovala paže. „Čekáme na tebe celé dopoledne. To je dobře, že jsi tady. Já jsem Darla Fitzibbossová.“ Pak křikla přes rameno: „Madison, Hanku! Už dorazila!“ Obrátila se k ní a pokračovala: „Jakou jsi měla cestu?“

„Ale dobrou, děkuji,“ odpověděla Cassie zdvořile.

„Já moc často nelítám. Vlastně jen jednou, když mě rodiče vzali do Magic Kingdom ještě jako děcko. Bylas tam někdy?“

Cassie se strnule pousmála. „Naposled v osmi letech.“ To ještě žila s oběma rodiči a užívali si jedny z posledních společných prázdnin.

Darla k ní přisunula židli, vzala Cassie tašku a odložila ji na zem.

„Díky.“ Cassie zvedla oči k nápisům „Je to kluk!“ a „Je to holka!“, jež zdobily jednu ze stěn. „Promiňte, ale nepřerušila jsem oslavu pro nějaká miminka?“

Darla začala přikyvovat, až jí černá ouška poskakovala na hlavě. „Pozvali jsme sem všechny zaměstnance na koblihy. Vybíráme na dárky pro kořata tvój sestřenky.“

„Pro kořata mojí sestřenky?“ opakovala Cassie nevěřicně.

„Pro Belle. Kočku tvój tety. Bude rodit každým dnem.“ Darla se natáhla ke stolu pro čelenku s bílými oušky. „Tohle jsem schovala pro tebe.“

„Ale to nebude nut...“ Cassie se chtěla bránit, ale Darla byla rychlejší a hned jí čelenku nasadila. „Tak děkuji.“

„A teď jsi jedna z nás,“ zazubila se spokojeně.

To tedy rozhodně nejsem. „Já se mám setkat s Mattem Evansem. Je tu někde?“

„Trochu se opozdí. Pojď se zatím seznámit s Belle. Už se tě nemůže dočkat.“

Tak kočka se chce seznámit... Všechny oči v místnosti se upíraly na ni, a tak se tedy nechala odvést do rohu pokoje. Seděl tam starší muž v kovbojském klobouku a černooranžové flanelové košili, měl zavřené oči a na jeho klíně se rozvalovala velká bílá kočka s heboučkou srstí.

„Hanku,“ zatřásla Darla se staříkem.

Polekaně sebou trhl. „Co to do pekla...?“

„Prober se!“ křikla mu do ucha. „Cassie je tady.“ Obrátila se k ní. „To je Hank Fisher, psával Ettě proslovy.“

Stařík si nadzvedl klobouk, kývl hlavou, vypravil ze sebe chraplavé ahoj a zase zavřel oči.

Hmmm... Mohla jen doufat, že to Hankovi jde s perem lépe, protože s verbální komunikací byl očividně na štíru. Jeho schopnost usnout v místnosti plné lidí se Cassie naopak zdála obdivuhodná.

„Vítej, Cassie.“ Přistoupila k ní žena s dlouhými rudými vlasy a natáhla ruku. „Jsem Madison Porterová, hlavní sekretářka.“

Cassie ruku přijala. *Porterová*. Snad ne příbuzná Nicka Portera? On v Honey Springs pořád bydlí? „Jste nějak příbuzná s Nickem Porterem?“ zeptala se bez rozmyslu.

Ne že by jí na tom zvláště záleželo. Ta loď dávno odplula a tehdy byli přece ještě děti.

„To je můj bratranec.“

„On tady snad ještě...?“ Otázku přerušila Darla, která zvedla kočku z Hankova klína a přistrčila ji ke Cassie. „Belle, to je sestřenice Cassie. Cassie, seznam se se slečnou Belle.“

Cassie o krok ustoupila a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Netušila, jestli se má zlobit nebo smát.

Kočka na ni upřela své jasně modré oči a začala sebou v Darliných rukách šít.

„Chceš se s Cassie pozdravit, že ano?“ promlouvala ke kočce Darla a snažila se ji Cassie vložit do náruče.

„No, to by asi nebylo...“ bránila se Cassie. O bílé chlupy na drahém černém kostýmu rozhodně nestála. Kočce na tom očividně nezáleželo – vyskočila a ostrými drápkami se jí zachytila za rameno.

„Hm, fajn. Páni, to je tedy pořádný macek, co?“ Cassie se snažila pod vahou kočičího těla nevrávorat. Kolik těch koťat v břiše asi má?

Pokus ubránit se bílým chlupům vzal taky zaskvě. „A kdy tedy Matt Fisher dorazí?“ zeptala se, zatímco se jí přátelská kočka otírala hlavou o tvář a lechtala ji vousky na bradě.

„Už každou chvíli. Belle se teda líbíš...“ zubila se Darla a Madison protočila oči.

„Co je?“ ohlédla se na Madison Darla.

„Však ty víš, co. Nech Cassie na pokoji.“ Madison se na okamžik omluvila a šla si promluvit s párkem mladých lidí u okna.

V tu chvíli se Cassie v kabelce ozval telefon. Tón ihned poznala. Bylo to její speciální vyzvánění pro Lorraine. Neohrabaně kočku přidržela a pokoušela se mobil vylovit. „Tohle bohužel musím vzít. Volá mi šéfka.“

„Tak pojď ke mně, mamko Belle.“ Darla odloupla kočičí packy z Cassiina ramene. „My jdeme rozbalit nějaké dárky. Určitě tam někde budou ty dobřůtky, co voní po játýrkách, mňam.“

Cassie našla telefon a vyděsila se. Lorraine ji žádala o videochat. Že by šlo o důležitou zprávu ze Skin Essentials, na niž čekali?

Zamířila ke dveřím, aby našla klidnější místo, odsunula papírový závěs a přijala hovor. „Nazdar, Lorraine,“ ohlásila se, prošla kratší chodbou a zastavila se venku na chodníku.

„Cassie, to je dobře, že jsem tě zastihla. Mám důležitou...“ Lorraine se zarazila. „Co to máš na hlavě?“

Ach ne! Zapomněla si sundat tu čelenku. „Ale to nic.“ Cassie mobil posunula níž, aby se šéfka nemusela dívat na ta kočičí ušiska. „Je všechno v pořádku?“

„Hm, ano i ne. Neustále si s nimi volám, ale generální ředitel Skin Essentials tvrdí, že naše návrhy nejsou nijak výrazné a neotřelé. Prý o nás stále uvažují, ale máme zkusit něco nového.“

Cassiino srdce pokleslo. Právě toho se bála. Pravda byla bohužel taková, že klient nepřišel s bůhvíjakým produktem. Feedback od kontrolní skupiny zákazníků, který získali, potvrdoval, že nová řada těch přípravků je přinejlepším průměrná. I onen krém na rány, na který se zaměřila ona, páchl trochu jako masť na klouby pro důchodce a ne něco, co by nalákalo aktivní lidi milující třeba horskou turistiku. Pro úspěšnou kampaň by potřebovali něco mnohem zajímavějšího, ale co nabízeli, bylo dost mdlé.

„Chtěla bych proto co nejdřív všechny svolat na brainstorming. Jak rychle bys tu mohla být ty?“

A do háje! Cassie se zatahala za ucho. Kéž by už byla možná teleportace. „No... asi jsem ti to měla říct dřív, ale jsem momentálně v Kalifornii.“

„Kde že jsi?“ Lorraine se naklonila blíž a její zvětšené nosní dírky se zachvěly.

„V Kalifornii,“ opakovala Cassie zahanbeně. Jasně že šéfce nemusela sdělovat, co dělá ve volném čase, ale během tak důležitého boje o zakázku to možná udělat měla. „Koná se tady čtení poslední vůle mé tety.“ Po krátké odmlce spěšně dodala: „Ale mělo by to být rychle odbyté a hned potom vyrazím na letiště a pokusím se chytit dřívější let.“

Chladný výraz šéfově moc pochopení nenabízela. „Měla jsi mi říct, že budeš na druhé straně Států.“

„Omlouvám se.“

„Tak to se asi budeme muset sejít bez tebe. Aspoň že dorazí Tom. Dáme si vědět zase zítra.“

„Rozhodně. A ještě jednou se omlouvám, dorazím, jak jen to půjde.“ Cassie ukončila hovor a stiskla zuby. Kolega Tom měl zájem o stejné místo jako ona. Možná mu ho teď bez boje uvolnila.

Narovnala se v ramenou. *Ne, to se nesmí stát.* Bylo na čase vyřídít, proč přijela, a zase se vrátit na Manhattan. Vhodila mobil do kabelky, prudce se otočila a narazila do něčeho tvrdého.

Tedy do *někoho*. A přímo ho napíchla, protože ouška se jí při pohybu svezla z hlavy a zabodla se tomu muži do hrudi. „Jé, promiňte.“ Rychle uskočila, přičemž se jedním podpatkem trefila do praskliny v chodníku. Trhla nohou, ale bota se nepohnula.

To jako vážně?

Po letech úspěšného vyhýbání se kanalizačním mřížkám v metru nebo na Šesté avenue by už klidně mohla vyučovat překážkový běh na podpatcích.

Znovu jemně škulba nohou, a když to nepomohlo, vyzula se z boty, došlápla na chodník v silonové ponožce a sehnula se. Přece si tak hloupě nelomí podpatky drahých bot od Blahnika.

„Můžu vám pomoci, madam?“

Madam? Trhla botou zaraženou v chodníku silněji, než chtěla. Copak vy padá tak staře? Vždyť je jí teprve jednatřicet. „Není třeba, díky,“ odpověděla a dál se zabývala botou. Sakra, jak tam může tak pevně držet?

„Cassie Wilkersonová, jsi to ty?“

Ztuhla. *Ten hlas!* Poznala by ho všude. Byl sice hlubší, než si pamatovala, ale jakmile vyslovil její jméno, pochopila, komu patří.

Pustila botu a pomalu se narovnala. Čelenku si posadila zpět na hlavu, aby jí nebránila ve výhledu. „Ahoj, Nicku.“ Ještě chvilku vrávorala na jednom podpatku, neschopná jasně uvažovat, pak si zula i druhou botu, aby aspoň

stála rovně, a konečně si stáhla ty pitomé kočičí uši z hlavy. „Co tady děláš?“ vypravila pak ze sebe s třesoucími se koleny.

Ještě že to v kalhotách nebylo vidět.

„No... já tady přece bydlím.“ Zazubil se na ni a urovnal si manžety černobílé flanelky.

„Jistě.“ Nemělo pro ni být překvapením, že nikdy neopustil Honey Springs. Podle toho, co si pamatovala, to bylo běžné pro většinu místních lidí.

Pokynul hlavou směrem ke vchodu do radnice. „Slyšel jsem, že budeš dočasně starostkou.“

„To jsou jen řeči.“ Zavrtěla hlavou a mávla rukou. Hrozná představa. „Mám práci na Manhattanu.“

„No jasně, chápu, tys byla vždycky spíš městský typ.“

Co je zas tohle? Snad nářážka na jejich kratoučký vztah?

Tehdy opravdu nestála o stěhování z největšího města na světě do včelařského zapadákov a prvních pár dní se taky dost užírala, dokud nepotkala hezkého pomocníka z farmy, který stál právě teď před ní.

Zadívala se mu zpříma do očí – byly stále tak sytě modré jako tehdy. Pár drobných vrásek jejich jas ještě zdůraznilo.

V tu chvíli kolem nich prošel jiný muž a plácl Nicka po zádech. „Sorry, brácho, že to Raiders nedali, možná příští rok.“

„Jo jo, jasně. Tvoji Broncos na Super Bowl taky nedosáhnou.“

Cassie sledovala, jak se ti dva pošťuchují. Nick byl najednou tak dospělý. Slámově blond vlasy nosil kratší než kdysi a na spáncích se zdály dokonce mírně prošedivělé.

I znatelné strniště na jeho tváři bylo něco nového, příjemně nového.

Náhle se otočil a Cassie cítila, že rudne na krku, protože ji přistihl, jak si ho prohlíží.

„Asi jsem tě měl představit. To byl Patrick Manning, vlastní hospodu Bean & Brew, stav se tam, dokud tu budeš.“

„No, asi se moc dlouho nezdržím.“

„Jasně,“ ušklíbl se. „Musíš zpátky do New Yorku k té své práci.“

„Přesně tak.“

„No, rád jsem tě viděl, Cassie.“ Ještě si přešel dlaní po bradě. „A s Ettou je mi to líto.“

„Díky. Mně je zas líto, že jsem tu nemohla být na její pohřeb.“

„To bylo hezké. Prosté, ale přesně takové, jak si přála.“ Pousmál se. „Hodně vtipů o včelách.“

„To si umím představit.“ Cassie pohlédla stranou a chytila se za hrdlo. Ten pohřeb vážně neměla zmeškat. „No, už bych asi měla jít. Mám schůzku. Důležitou schůzku a nechci se opozdit. Já nikdy nechodím pozdě... ehm...“
Bože, Cassie, už prostě běž.

Nick se na ni zkoumavě zadíval. Byl to stejný pohled, jaký jí věnoval před patnácti lety, když se poprvé potkali u rybníka za tetinou stodolou. „To bysme rozhodně nechtěli,“ řekl a ustoupil jí z cesty.

„Tak ahoj.“ Ignorovala své bušící srdce a začala stoupat po schodech ke vchodu radnice.

„Hej, Cassie! Počkej.“

Otočila se, právě když k ní vyběhl. V ruce držel její boty a šibalsky se usmíval. „Možná by sis na tu *důležitou schůzku* chtěla vzít tohle.“

Tak důstojně se jí tedy podařilo odkráčēt od své minulosti.

„Děkuju,“ zamumlala celá rudá, zatímco se obouvala.

„Je fajn, že jste zpátky, paní starostko.“

„Nejsem starostka,“ odsekla a rázným krokem vešla do budovy. „To teda rozhodně nejsem a nebudu,“ zamumlala spíš pro sebe.

Znova našla telefon a klikla na aplikaci Uberu. Závět bude jistě brzy přečtena a za hodinu na ni může čekat přistavené auto, aby měla jistotu, že už se s Nickem Porterem nesetká.

Tak Wilkersonová je zpátky v Honey Springs. Nick se za Cassie díval, dokud nezmizela uvnitř radnice. Ještě netušila, že oni dva se neviděli naposled.

Pak se dveře znovu rozlétly a objevila se v nich jeho sestřenice Madison. Seběhla těch několik schodů směrem k němu. „Tady jsi. Zrovna jsem ti chtěla poslat esemesku. Matt už je na cestě.“

„To rád slyším.“

„Prozatímní starostka už taky dorazila.“

„Vím,“ přikývl cestou ke dveřím, „zrovna jsme se potkali.“

„Tak ona je to pravda, že jste byli zasnoubení?“

Nick na ni pohlédl úkosem. Silně pochyboval, že by Madison něco takového opravdu slyšela, vždyť tehdy ještě chodil na střední školu. Jen to na něj

zkouší. „Jenom jsme spolu chvilku chodili.“ Odmlčel se a pro případ, že by začala šířit řeči, raději důrazněji dodal: „Opravdu jen chvilku.“

„A myslíš, že tu zůstane?“

„A bude dělat starostku?“ Myslel, že omdlí, když se u Bey doslechhl, že Ettina jediná žijící příbuzná má technicky vzato převzít její funkci, dokud místní zastupitelé neuspořádají mimořádné volby. „O tom pochybuju. Na klidný venkov ji nikdy moc neužilo. A soudě podle jejího outfitu se to vůbec nezměnilo.“

Stětřenka ho zpražila pohledem. „Odkdy ty umíš posuzovat lidi?“

„Vždyť víš, jak jsem to myslel. My jsme přece spíš na ty džíny a flanelky.“

Madison zakroutila očima. „Radši mluv za sebe. A jak dlouho jste spolu teda chodili?“

„Žila tu jen pár měsíců.“ Zavrtěl hlavou. „Kdysi dávno bydlela s mámou na včelí farmě. Všude za mnou chodila, nemohl jsem se jí zbavit. Nakonec jsem podlehl.“

„Jasně, nebylo to náhodou naopak?“ Madison mu stiskla paži.

Nick se uculil. Možná, ale ne hned. Vzpomněl si, jak tehdy v listopadu vylezl ze stodoly a spatřil Cassie s růžovým kufrem, který vlekla po cestě k velkému domu. V drahých džínách, bílém topu, ověšená spoustou náramků, s velkými kruhy v uších. Rozhodně nebyla jeho typ.

Pak ji přistihl, jak ho pozoruje, když vytahoval Ettinu kánoi na břeh rybníka. Pozdravil ji, když prošel kolem, a ona celá zčervenala, protože marně předstírala, že je začtená do nějaké knihy.

Následující dva týdny, kdykoli měl práci ve stodole nebo u rybníka, na ni narazil, jako by právě tam hledala nějaké vhodné místo ke čtení. Když na ni konečně zavolal, zvedla bradu a předstírala, že pro ni syn pomocníka z farmy není dost dobrý.

Ani jeho otrhané džíny a špinavé bílé tričko ji ale neodradily. Chodila za ním dál a jemu se její pozornost samozřejmě zamlouvala. Který puberták by nestál o zájem hezké světlooké blondýnky? Pár týdnů spolu tedy flirtovali a pak, na vánočním večírku, který Etta každoročně pořádala, se poprvé políbili.

Tu dnešní Cassie v černém kostýmu málem nepoznal. Podle všeho nakonec udělala ve městě tu báječnou kariéru, po jaké toužila.

„Takže podle tebe tu funkci nepřijme?“ naléhala Madison, čímž ho vytrhla ze zamyšlení.

„Nevěřím tomu.“ Otevřel dveře radnice a nechal sestřenici vejít. „Jestli to takhle půjde dál, bude tu nakonec dělat starostku Ettina kočka,“ zažertoval.

Byl ale zvědav, jak Cassie zareaguje, až se doví, že mu Etta odkázala farmu. Zhluboka se nadechl a vešel do budovy. Snad ty její drahé boty a šaty jsou dostatečným znamením, že jí na tom nijak zvlášť nesejde.

Přeložila Soňa Tobiášová